

ที่ กบ ๐๐๒๓.๔/ว ๑๑๓๔

ศาลากลางจังหวัดกระบี่

๙/๑๐ ถนนอุตรกิจ กระบี่ ๘๑๐๐๐

๖ มีนาคม ๒๕๖๒

เรื่อง การออกคำสั่งให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบล รองนายกองคํการบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองคํการบริหารส่วนตำบล หรือรองประธานสภาองคํการบริหารส่วนตำบล พ้นจากตำแหน่ง ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองคํการบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗

เรียน นายอำเภอ ทุกอำเภอ

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๘๐๔.๔/ว ๑๐๓๐ ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

ด้วยกระทรวงมหาดไทยแจ้งว่า ได้ปรากฏข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการสั่งให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง เนื่องจากกระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือส่วสติภาพของประชาชนหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองคํการบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้ออกคำสั่งให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่งแล้วได้แจ้งสิทธิให้คู่กรณีตามคำสั่งดังกล่าวอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัด ตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ก่อนนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครอง ต่อมาเมื่อผู้รับคำสั่งทางปกครองได้อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ว่าราชการจังหวัด และผู้ว่าราชการจังหวัดได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์แล้วไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ จึงรายงานให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณา ตามนัยมาตรา ๔๕ วรรคสองและวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบข้อ ๒ (๑๑) แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาว่า พระราชบัญญัติสภาตำบลและองคํการบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๙๒ บัญญัติว่า หากปรากฏว่า นายกองคํการบริหารส่วนตำบล รองนายกองคํการบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองคํการบริหารส่วนตำบล หรือรองประธานสภาองคํการบริหารส่วนตำบล กระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือส่วสติภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ ให้นายอำเภอดำเนินการสอบสวนโดยเร็ว ในกรณีที่ผลการสอบสวนปรากฏว่า นายกองคํการบริหารส่วนตำบล รองนายกองคํการบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองคํการบริหารส่วนตำบล หรือรองประธานสภาองคํการบริหารส่วนตำบล มีพฤติการณ์ดังกล่าวจริงให้นายอำเภอเสนอให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้บุคคลดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมด้วยก็ได้ คำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เป็นที่สุด ประกอบกับศาลปกครองได้วางแนวคำพิพากษาไว้ตามคำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๗๓/๒๕๔๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๔๕/๒๕๔๖ และคำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ ๔๘๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ กรณีที่ผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นสมาชิกสภาองคํการบริหารส่วนตำบลถูกนายอำเภอซึ่งเป็นผู้กำกับดูแลสอบสวนและมีคำสั่งให้พ้นจากสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองคํการบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา ๔๗ ตรี วรรคสอง ประกอบมาตรา ๔๗ ตรี (๕) มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) และมาตรา ๙ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองคํการบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งตามมาตรา ๔๗ ตรี วรรคสอง บัญญัติให้คำวินิจฉัยของนายอำเภอเป็นที่สุด โดยศาลปกครองได้มีคำพิพากษาสรุปว่า

/ ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องอุทธรณ์คำสั่งของนายอำเภอดังกล่าวก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ดังนั้น เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีคำสั่งให้นายกองการบริหารส่วนตำบล รองนายกองการบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ คำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดดังกล่าวจึงเป็นที่สุด ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ต้องแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ แต่ต้องแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้คู่กรณีตามคำสั่งดังกล่าวทราบ ตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมควร ชันเงิน)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด รักษาการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่

สำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด
กลุ่มงานกฎหมาย ระเบียบ และเรื่องร้องทุกข์
โทร./โทรสาร ๐ ๗๕๖๑ ๑๙๑๐

ศาลากลางจังหวัดกระบี่

เลขรับ 3361

วันที่ ๒๗ กพ. ๒๕๖๒

เวลา.....

ที่ มท ๐๘๐๔.๔/๖๑๐๓๐

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอัษฎางค์ กทม. ๑๐๓๐๐

๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๒

เรื่อง การออกคำสั่งให้นายกองคการบริหารส่วนตำบล รองนายกองคการบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล พ้นจากตำแหน่ง ตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกระบี่
แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ เลขที่ ๐๐1314

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด (ยกเว้นจังหวัดสระบุรี)

วันที่ ๒๗ กพ. ๒๕๖๒

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. คำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๗๓/๒๕๔๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๔๕/๒๕๔๖
๒. คำสั่งศาลปกครองสูงสุด ที่ ๔๘๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๗

ด้วยปรากฏข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการสั่งให้นายกองคการบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่ง เนื่องจากกระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชนหรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้ออกคำสั่งให้นายกองคการบริหารส่วนตำบลพ้นจากตำแหน่งแล้วได้แจ้งสิทธิให้คู่กรณีตามคำสั่งดังกล่าวอุทธรณ์โต้แย้งคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัด ตามมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ก่อนนำคดีไปฟ้องต่อศาลปกครอง ต่อมาเมื่อผู้รับคำสั่งทางปกครองได้อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ว่าราชการจังหวัด และผู้ว่าราชการจังหวัดได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้อุทธรณ์แล้วไม่เห็นด้วยกับคำอุทธรณ์ จึงรายงานให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาตามนัยมาตรา ๔๕ วรรคสอง และวรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบข้อ ๒ (๑๑) แห่งกฎกระทรวงฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙

กระทรวงมหาดไทยขอเรียนว่า พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ มาตรา ๙๒ บัญญัติว่า หากปรากฏว่านายกองคการบริหารส่วนตำบล, รองนายกองคการบริหารส่วนตำบล, ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล กระทำการฝ่าฝืนต่อความสงบเรียบร้อยหรือสวัสดิภาพของประชาชน หรือละเลยไม่ปฏิบัติตามหรือปฏิบัติการไม่ชอบด้วยอำนาจหน้าที่ ให้นายอำเภอดำเนินการสอบสวนโดยเร็ว ในกรณีที่ผลการสอบสวนปรากฏว่า นายกองคการบริหารส่วนตำบล, รองนายกองคการบริหารส่วนตำบล, ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล หรือรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล มีพฤติการณ์ดังกล่าวยังให้นายอำเภอเสนอให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งให้บุคคลดังกล่าวพ้นจากตำแหน่ง ทั้งนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดอาจดำเนินการสอบสวนเพิ่มเติมด้วยก็ได้ คำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดให้เป็นที่สุด ประกอบกับศาลปกครองได้วางแนวคำพิพากษาไว้ตามคำพิพากษาศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๗๓/๒๕๔๔ คดีหมายเลขแดงที่ ๔๔๕/๒๕๔๖ และคำสั่งศาลปกครองสูงสุดที่ ๔๘๗/๒๕๔๗ ลงวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๔๗ กรณีที่ผู้ฟ้องคดี /ซึ่งเป็น...

ซึ่งเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลถูกนายอำเภอซึ่งเป็นผู้กำกับดูแลสอบสวนและมีคำสั่งให้พ้นจากสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา ๔๗ ตรี วรรคสอง ประกอบมาตรา ๔๗ ตรี (๕) มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) และมาตรา ๙ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งตามมาตรา ๔๗ ตรี วรรคสอง บัญญัติให้คำวินิจฉัยของนายอำเภอเป็นที่สุด โดยศาลปกครองได้มีคำพิพากษาสรุปว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ต้องอุทธรณ์คำสั่งของนายอำเภอดังกล่าวก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ดังนั้น เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีคำสั่งให้นายกององค์การบริหารส่วนตำบล รองนายกองการบริหารส่วนตำบล ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และรองประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบล พ้นจากตำแหน่ง ตามมาตรา ๙๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๒ คำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดดังกล่าวจึงเป็นที่สุด ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่ต้องแจ้งสิทธิในการอุทธรณ์ แต่ต้องแจ้งสิทธิในการฟ้องคดีต่อศาลปกครองให้คู่กรณีตามคำสั่งดังกล่าวทราบ ตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย /

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายบุญธรรม เลิศสุขีเกษม)

รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านพัฒนาชุมชนและ

ส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

กองกฎหมายและระเบียบท้องถิ่น

โทร/โทรสาร ๐-๒๒๕๑-๕๐๓๖

ผู้ประสานงาน นางสาวกรกฎ นิตยโชติ

โทร ๐๘-๔๘๗๔-๗๐๘๓

สำเนา

○ คำพิพากษา

(ด. ๑๘)

คดีหมายเลขดำที่ ๑๔๗๓/๒๕๔๔

คดีหมายเลขแดงที่ ๔๒๕/๒๕๔๖

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองกลาง

วันที่ ๒๗ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๖

ระหว่าง { นายสมเกียรติ คำแถลง ที่ ๑ ผู้ฟ้องคดี
นายเกษม คำแถลง ที่ ๒
นายอำเภอลาดยาว ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

คดีนี้เป็นเรื่องที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการวินิจฉัยร้องทุกข์ สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา เรื่องร้องทุกข์รับที่ ๔๗/๒๕๔๔ และได้โอนมาเป็นคดีของศาลปกครองกลางตามมาตรา ๑๐๓ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ อำเภอลาดยาว จังหวัดนครสวรรค์ เมื่อวันที่ ๑๔ ตุลาคม ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดยาว จับกุมในข้อหาเล่นการพนันไฟโดยไม่ได้รับอนุญาต และเมื่อวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน

๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดยาวจับกุมในข้อหา
เล่นการพนันไพ่โดยไม่ได้รับอนุญาตเช่นกัน โดยศาลได้มีคำพิพากษาปรับผู้ฟ้องคดีทั้งสอง
คนละ ๑,๐๐๐ บาท ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีได้เรียกผู้ฟ้องคดี
ทั้งสองมาว่ากล่าวตักเตือนในกรณีดังกล่าวพร้อมกับได้ทำบันทึกว่ากล่าวตักเตือนเป็น
ลายลักษณ์อักษรไม่ให้ประพฤติปฏิบัติเช่นนี้อีก หากมีการประพฤติปฏิบัติอีกยินดีปฏิบัติตาม
การพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีทุกประการตามบันทึกว่ากล่าวตักเตือนลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน
๒๕๔๓ ต่อมาอีกประมาณ ๖ เดือน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ได้มีหนังสือ ปกปิด
ที่ นว ๐๐๑๘/๓๔๐ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบว่า กรณีความผิด
ในการเล่นการพนันของผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นพฤติกรรมที่เสื่อมเสียในทางศีลธรรม ซึ่งมีผล
ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดจากสมาชิกภาพในการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
บ้านไร่ตามมาตรา ๔๗ ตริ มาตรา ๔๗ ทวิ มาตรา ๙ ประกอบมาตรา ๑๒ แห่งพระราช
บัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงให้ผู้ถูกฟ้องคดีสั่งให้
ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่
ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗
ซึ่งต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม
๒๕๔๓ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ ประกอบมาตรา ๙ มาตรา ๔๗ ตริ
และมาตรา ๔๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.
๒๕๓๗ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วน
ตำบลบ้านไร่ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ เป็นต้นไป พร้อมกับได้มีหนังสือลับ
ที่ นว ๐๔๑๘/๓๒ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ แจ้งประธานกรรมการบริหารองค์การบริหาร
ส่วนตำบลบ้านไร่ทราบเพื่อแจ้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองและจัดให้มีการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การ
บริหารส่วนตำบลบ้านไร่แทนตำแหน่งที่ว่าง ประธานสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่
จึงได้นัดประชุมสมัยวิสามัญที่ ๓/๒๕๔๓ ครั้งที่ ๑ เมื่อวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๓ พิจารณา
ในเรื่องนี้และได้มีมติเป็นเอกฉันท์ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทบทวนคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่งสมาชิก
สภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองใหม่เนื่องจากไม่ถูกต้องตาม

พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และเห็นว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองยังไม่พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ อีกทั้งผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้มีหนังสือลงวันที่ ๒๗ ธันวาคม ๒๕๔๓ ยื่นต่อผู้ถูกฟ้องคดีเมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ได้แย้งว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและไม่เป็นกลาง ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้หารือกรณีดังกล่าวต่อจังหวัดนครสวรรค์ และต่อมาจังหวัดนครสวรรค์ได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทราบว่าได้หารือข้อกฎหมายดังกล่าวไปยังกรมการปกครอง และกรมการปกครองได้ตอบข้อหารือว่า ตามที่จังหวัดนครสวรรค์มีความเห็นว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต้องสิ้นสุดลงตามมาตรา ๔๗ ตริ (๕) เมื่อขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๔๗ ทวิ และเมื่อนายอำเภอใช้อำนาจตามมาตรา ๔๗ ตริ วรรคสอง วินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลผู้ใดสิ้นสุดลงตามมาตรา ๔๗ ตริ (๕) แล้วนั้น ความเห็นของจังหวัดนครสวรรค์ชอบแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้มีหนังสือ ส่วนที่สุด ที่ นว ๐๔๑๘/๗๒๑ ลงวันที่ ๑๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๔ แจ้งความเห็นดังกล่าวให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองเห็นว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้เรียกผู้ฟ้องคดีทั้งสองไปลงชื่อรับทราบในบันทึกว่ากล่าวตักเตือน ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ นั้น ได้ทำขึ้นหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้เรียกพยานบุคคลไปสอบถึงพฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองเพื่อสอบข้อเท็จจริงตามหนังสือร้องเรียนที่จังหวัดนครสวรรค์ได้แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบ จึงถือว่าการสอบข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการสอบสวนเมื่อเกิดกรณีสงสัยว่าสมาชิกภาพของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลง เพราะเป็นผู้มีพฤติกรรมในทางทุจริต หรือเสื่อมเสียในทางศีลธรรมตามมาตรา ๔ (๑๐) มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) มาตรา ๔๗ ตริ (๕) และมาตรา ๔๗ ตริ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้ทำการสอบสวนและใช้ดุลพินิจวินิจฉัยว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามบันทึกว่ากล่าวตักเตือน ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ จึงถือว่าการบันทึกว่ากล่าวตักเตือนเป็นคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีซึ่งเป็นที่สุดแล้วตามมาตรา ๔ (๑๐) มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) มาตรา ๔๗ ตริ (๕) และมาตรา ๔๗ ตริ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งอำเภอ

ลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ซ้ำซ้อน ขัดต่อกฎหมายและไม่มีผลบังคับ จึงถือว่าสมาชิกภาพของผู้ฟ้องคดีทั้งสองยังไม่สิ้นสุด แม้หากจะฟังได้ว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย คำสั่งดังกล่าวก็เป็นการปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ที่สั่งการในฐานะผู้บังคับบัญชา แต่การใช้อำนาจตามมาตรา ๔๗ ตรี วรรคสอง เป็นการใช้อำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ซึ่งเป็นอำนาจเฉพาะตัวของผู้ดำรงตำแหน่งนายอำเภอเป็นผู้ใช้อำนาจเอง การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์เป็นผู้วินิจฉัยเสียเองว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีพฤติกรรมที่เสื่อมเสียในทางศีลธรรม และสั่งการโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีออกจากตำแหน่ง คำสั่งดังกล่าวจึงเป็นการใช้อำนาจก้าวล่วงเข้ามาแทรกแซงการใช้อำนาจตามกฎหมายของผู้ถูกฟ้องคดีโดยไม่มีบทบัญญัติกฎหมายรองรับ ดังนั้น การใช้อำนาจออกคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ ประกอบมาตรา ๔ มาตรา ๔๗ ทวิ และมาตรา ๔๗ ตรี แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวตามที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งการ ไม่เป็นการใช้อำนาจด้วยตัวเองตามที่กฎหมายกำหนดไว้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายที่มีสภาพร้ายแรงอันทำให้การพิจารณาทางปกครองไม่เป็นกลางตามมาตรา ๕ (๑) และมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยผู้ฟ้องคดีไม่มีโอกาสคัดค้านได้เลย และการที่ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์สั่งการในฐานะผู้บังคับบัญชาให้ผู้ถูกฟ้องคดีสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ตามหนังสือปกปิดที่ นว ๐๐๑๘/๓๔๐ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว เป็นการใช้อำนาจโดยอ้างตัวบทกฎหมายไม่ถูกต้อง เพราะมาตรา ๑๒ อยู่ในหมวดที่ ๑ ที่ใช้บังคับกับสภาตำบล ส่วนในหมวดที่ ๒ ใช้บังคับกับสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งตามมาตรา ๔๗ มาตรา ๔๗ ทวิ และมาตรา ๔๗ ตรี ไม่ได้อนุโลมให้นำมาตรา ๑๒ มาใช้บังคับกับสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล

การสั่งการของผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์และผู้ถูกฟ้องคดีโดยอาศัยอำนาจตาม มาตรา ๑๒ เป็นหลัก จึงเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายอย่างชัดเจน ถือว่าการใช้อำนาจ โดยอาศัยมาตรา ๑๒ สั่งการไม่มีผลบังคับมาแต่แรก และการที่จังหวัดนครสวรรค์และ ผู้ถูกฟ้องคดีอ้างบทกฎหมายที่กลับไปกลับมาเป็นการแสดงเจตนาโดยใช้อำนาจไม่สุจริต ประกอบกับการที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองลักลอบเล่นการพนันโดยถูกศาลพิพากษาลงโทษปรับ คนละ ๑,๐๐๐ บาท เป็นกรณีที่กฎหมายไม่ได้ห้ามการเล่นการพนัน แต่มีเงื่อนไขบังคับให้มีการดำเนินการขออนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ให้ถูกต้องตามขั้นตอนของกฎหมายก่อน เท่านั้น มิใช่เป็นเรื่องเสื่อมเสียในทางศีลธรรมแต่อย่างใด การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเล่นการพนัน จนถูกจับและศาลสั่งปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท โดยไม่ได้อุทธรณ์คำพิพากษาเป็นเพียงการ ยอมรับผลแห่งคำพิพากษา การที่จะนำความรับผิดชอบทางอาญาดำเนินการตามคำพิพากษาโดยไม่ได้ พิจารณาข้อเท็จจริงอื่นประกอบจึงไม่ถูกต้อง เพราะความรับผิดชอบทางอาญางานกรณีไม่อาจ ถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียในทางศีลธรรม การที่ผู้ถูกฟ้องคดีพิจารณาเพียงว่า หลังจากศาลพิพากษาแล้วไม่มีการอุทธรณ์ถือว่าผลคำพิพากษายืนยันว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมี พฤติกรรมในทางเสื่อมเสียศีลธรรม จึงเป็นการนำเอาความรับผิดชอบทางอาญามาใช้ปะปนกับ ความรู้สึกผิดชอบในทางศีลธรรม เป็นการใช้ดุลพินิจที่ไม่มีเหตุผลเกี่ยวข้องโดยตรงและ เป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามคำสั่งอำเภอสาวยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ และให้มีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกคำสั่ง
๒. สั่งว่าสิทธิและหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีผลย้อนหลังไปถึงวันที่ ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่ง

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วน ตำบลบ้านไร่ ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมในข้อหาเล่นการพนันไพ่ผ่องไทยและไพ่ม้อมิโดย ไม่ได้รับอนุญาต และศาลแขวงนครสวรรค์ได้พิพากษาลงโทษปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท เมื่อ ผู้ฟ้องคดีทราบเรื่องจึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและ

องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ เรียกผู้ฟ้องคดีทั้งสองมาชี้แจงถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และได้ทำบันทึกว่ากล่าวตักเตือนเพื่อให้ประพฤติปฏิบัติตนเช่นนี้อีก และรายงานให้ จังหวัดนครสวรรค์ทราบ ซึ่งจังหวัดนครสวรรค์ได้พิจารณาจากข้อเท็จจริงแล้วเห็นว่า กรณี ความผิดเล่นการพนันของผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นพฤติกรรมที่เสื่อมเสียในทางศีลธรรม มีผลให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดจากสมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ ตามมาตรา ๔๗ ตี มาตรา ๔๗ ทวิ มาตรา ๕ ประกอบมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติ ดังกล่าว จึงสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกภาพการเป็นสมาชิก สภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือจากจังหวัดนครสวรรค์ ดังกล่าว จึงเป็นกรณีสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองขาดจากสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหาร ส่วนตำบลบ้านไร่หรือไม่ ผู้ฟ้องคดีจึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๗ ตี วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัตินี้ สอบสวนตรวจสอบเรื่องทั้งหมดและได้วินิจฉัยว่าพฤติกรรมและการ กระทำของผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่ลักลอบเล่นการพนันโดยไม่ได้รับอนุญาต ซึ่งมีความผิดตาม พระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช ๒๔๗๘ และประมวลกฎหมายอาญา โดยผู้ฟ้องคดี ทั้งสองรับสารภาพและศาลได้พิพากษาว่ามีความผิดรับสารภาพจึงลดโทษให้กึ่งหนึ่ง คงลงโทษปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท เป็นผู้มีพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียทางศีลธรรม เป็น ผู้ขาดคุณสมบัติตามมาตรา ๕ (๑๐) ผู้ถูกฟ้องคดีจึงอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๗ ตี วรรคสอง มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) มาตรา ๕ (๑๐) ประกอบมาตรา ๑๒ (๖) แห่งพระราช บัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ สั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสอง พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ บันทึกว่ากล่าวตักเตือน ของผู้ถูกฟ้องคดี ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ จึงมิใช่เป็นคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดี เป็นเพียงการบันทึกว่ากล่าวตักเตือนไม่ให้ประพฤติปฏิบัติตนในทางไม่เหมาะสมกับ ตำแหน่ง แต่ต่อมาเมื่อมีกรณีสงสัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองจะเป็นผู้ขาดจากสมาชิกภาพการ เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลตามตรา ๕ (๑๐) หรือไม่ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงใช้ อำนาจตามมาตรา ๔๗ ตี วรรคสอง และวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีพฤติกรรม ในทางเสื่อมเสียศีลธรรมตามมาตรา ๕ (๑๐) และได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๗ ตี

วรรคสอง มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) มาตรา ๔.(๑๐) ประกอบมาตรา ๑๒ (๖) แห่งพระราชบัญญัติ
ดังกล่าวสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
บ้านไร่ คำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ จึงเป็นคำสั่ง
ที่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีทั้งสองคัดค้านคำให้การว่า บันทึกว่ากล่าวตักเตือนของผู้ถูกฟ้องคดี
ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีอันเป็นที่สุดแล้ว เพราะเมื่อ
พิจารณาพฤติการณ์ประกอบข้อเท็จจริงจากหนังสือของผู้ถูกฟ้องคดี ปกปิด ที่ นว ๐๘๑๘/๑๑
ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๓ ที่แจ้งผลการสอบสวนให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ทราบ
และได้ทำบันทึกว่ากล่าวตักเตือน ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ ซึ่งเป็นขั้นตอนต่อการ
สอบสวน โดยในขั้นตอนหลังจากสอบสวนผู้ถูกฟ้องคดีสามารถใช้ดุลพินิจเลือกวินิจฉัย
ไปในทางใดทางหนึ่งในสองทางเท่านั้นว่าสมาชิกภาพของผู้ฟ้องคดีจะสิ้นสุดลงหรือไม่ เมื่อ
ผู้ถูกฟ้องคดีเลือกจะว่ากล่าวตักเตือนยอมเป็นการใช้ดุลพินิจเลือกกระทำการทางใดทางหนึ่ง
ตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว ดังนั้น จึงต้องถือว่าบันทึกว่ากล่าวตักเตือนของผู้ถูกฟ้องคดี
เป็นคำวินิจฉัยซึ่งเป็นที่สุดแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีออกคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓
ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ในภายหลังจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่หากศาลวินิจฉัยว่า
บันทึกว่ากล่าวตักเตือนของผู้ถูกฟ้องคดีไม่เป็นคำวินิจฉัยตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีกล่าวอ้าง คำสั่ง
อำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ก็เป็นคำสั่งที่ออกโดยไม่มี
การสอบสวนโดยชอบ กล่าวคือนับตั้งแต่ผู้ถูกฟ้องคดีทำบันทึกว่ากล่าวตักเตือน ลงวันที่ ๑๐
มิถุนายน ๒๕๔๓ จนถึงผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓
ระยะเวลาประมาณ ๖ เดือน ผู้ถูกฟ้องคดีไม่เคยเรียกผู้ฟ้องคดีทั้งสองไปสอบสวนเลย การที่
ผู้ถูกฟ้องคดีจะออกคำสั่งจะต้องปรากฏข้อเท็จจริงว่าได้ทำตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนด
ไว้ให้ครบขั้นตอนที่ถือว่าเป็นสาระสำคัญเสียก่อน คือต้องทำการสอบสวนก่อน เมื่อไม่มี
การสอบสวนจึงถือว่าคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓
เป็นคำสั่งที่ไม่ถูกต้องและไม่ชอบด้วยกฎหมาย อีกทั้งหากฟังได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีใช้หลักฐาน
การสอบสวนในการว่ากล่าวตักเตือน ซึ่งมีระยะเวลาของการสอบสวนกับการออกคำสั่ง

ห่างกันเกือบ ๖ เดือน มาใช้ในการออกคำสั่ง ก็ถือว่าไม่ถูกต้องเพราะกฎหมายกำหนดให้ สอบสวนและวินิจฉัยโดยเร็ว ขั้นตอนการวินิจฉัยที่ห่างกัน ๖ เดือน ย่อมพิจารณาได้ว่ามีเหตุ เคลือบแคลงสงสัยว่าการออกคำสั่งดังกล่าวจะไม่เป็นกลาง ย่อมเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วย กฎหมาย ประกอบกับการที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้อำนาจตามมาตรา ๑๒ (๖) แห่งพระราชบัญญัติ สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้น จากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ เป็นการใช้อำนาจตามบทบัญญัติ ที่ใช้กับสมาชิกสภาตำบลมาใช้กับสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล จึงถือว่าเป็น การออกคำสั่งโดยไม่มีกฎหมายให้อำนาจ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีตามคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ จึงเป็นคำสั่งทางปกครองที่ไม่ชอบด้วย กฎหมาย

ผู้ถูกฟ้องคดีให้การเพิ่มเติมว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีหนังสือ ปกปิด ที่ นว ๐๔๑๘/๑๑ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นการรายงานการตรวจสอบข้อเท็จจริงและ การดำเนินการตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วน ตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ตามที่จังหวัดนครสวรรค์สั่งการตามหนังสือ ปกปิด ที่ นว ๐๐๑๘/๑๑๙ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๓ โดยมีประเด็นที่ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการและรายงาน จังหวัดนครสวรรค์ ๓ ประเด็น คือ ประเด็นที่หนึ่ง เป็นการตรวจสอบข้อเท็จจริงจากพยาน เอกสาร รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี และคำพิพากษาของศาล ซึ่งปรากฏว่าผู้ฟ้องคดี ทั้งสองถูกจับกุมจริงและศาลได้มีคำพิพากษาว่ามีความผิดจริง โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองให้การ รับสารภาพ ศาลจึงลงโทษปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท ประเด็นที่สอง เป็นการตรวจสอบ ข้อเท็จจริงจากพยานบุคคล อันประกอบด้วยผู้ใหญ่บ้านจำนวน ๔ คน ซึ่งเป็นผู้ใหญ่บ้าน ในเขตพื้นที่ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองและเขตพื้นที่ใกล้เคียง โดยปรากฏข้อเท็จจริงว่าบุคคล ทั้งสองมีพฤติการณ์เล่นการพนันจริง และประเด็นที่สาม เป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ โดยเรียกผู้ฟ้องคดี ทั้งสองมาบันทึกว่ากล่าวตักเตือนเพื่อมิให้ประพฤติปฏิบัติตนเช่นนี้อีก ดังนั้น หนังสือ ปกปิด ที่ นว ๐๔๑๘/๑๑ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๓ จึงเป็นเพียงหนังสือรายงานผู้บังคับ

บัญชาที่สั่งการให้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ตามมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวเท่านั้น บันทึกว่ากล่าวตักเตือนลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ จึงมิใช่คำวินิจฉัยของผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๗ ทรี วรรคสอง แต่อย่างใด ประกอบกับความผิดของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในข้อหาเล่นการพนันโดยไม่ได้รับอนุญาตมีหลักฐานในชั้นจับกุมและการสอบสวนของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดยาว ชัดเจนอยู่แล้ว ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสองก็ให้การรับสารภาพทั้งในชั้นสอบสวนและชั้นศาล จึงไม่จำเป็นต้องสอบสวนเพิ่มเติมอีกแต่อย่างใด คำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ จึงเป็นคำสั่งที่ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๗ ทรี (๕) มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) มาตรา ๙ (๑๐) ที่วินิจฉัยว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นผู้มีพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียทางศีลธรรม จึงได้ออกคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ คำสั่งดังกล่าวจึงชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับผู้ฟ้องคดีไม่ได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๑๒ (๖) เพียงมาตราเดียว แต่อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๗ ทรี วรรคสอง มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) มาตรา ๙ (๑๐) ก็เพียงพอแล้ว เพียงแต่นำมาตรา ๑๒ (๖) มาประกอบเท่านั้นเพื่อให้เกิดความชัดเจนขึ้น ดังนั้น คำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๔/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ จึงเป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย

ศาลได้แสวงหาข้อเท็จจริงโดยมีคำสั่งลงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๕๔๕ เรียกคู่กรณีมาไต่สวนข้อเท็จจริงเมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๕ โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองยืนยันตามคำฟ้องและคำคัดค้านคำให้การที่ได้ยื่นต่อศาลไว้แล้ว ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีให้การว่า นายอำเภอมีอำนาจกำกับดูแลองค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา ๙๐ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้แก่การกำกับดูแลสภาองค์การบริหารส่วนตำบลให้ดำเนินการตามระเบียบกฎหมายที่กำหนด กำกับดูแลงานฝ่ายบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลในการปฏิบัติงานในหน้าที่และกำกับดูแลเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลโดยแนะนำตักเตือนให้ปฏิบัติให้เป็นไปตามกฎหมาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะดำเนินการกับสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลนอกจากใช้อำนาจในทางอ้อมในการให้คำแนะนำ แต่มีอำนาจตามมาตรา ๔๗ ทรี วรรคสอง แห่งพระราช

บัญญัติดังกล่าว ในกรณีสงสัยว่าสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสิ้นสุดลงโดยให้อำนาจนายอำเภอสอบสวนและมีคำวินิจฉัย โดยคำวินิจฉัยของนายอำเภอถึงที่สุด ในคดีนี้ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รับหนังสือจากจังหวัดนครสวรรค์ให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มอบหมายให้ปลัดอาวุโสเป็นผู้รวบรวมเอกสารหลักฐานทั้งหมด โดยไม่มีการแต่งตั้งกรรมการสอบสวน เนื่องจากเอกสารหลักฐานและข้อเท็จจริงครบถ้วนถูกต้องตามคำพิพากษา นอกจากนั้น ยังได้สอบปากคำผู้ใหญ่บ้านในตำบลบ้านไร่รวม ๔ คน แต่ไม่ได้มีการสอบปากคำผู้ฟ้องคดีทั้งสอง หลังจากที่ปลัดอาวุโสได้ทำการสอบสวนข้อเท็จจริงเสร็จแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีจำไม่ได้ว่าปลัดอาวุโสได้ทำบันทึกเสนอความเห็นเสนอผู้ถูกฟ้องคดีหรือไม่ แต่ได้มีการปรึกษาหารือกัน โดยได้พิจารณาเห็นว่าในกรณีของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสมาชิกภาพของผู้ฟ้องคดีทั้งสองน่าจะสิ้นสุดลงด้วย แต่เนื่องจากในขณะนั้นองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่มีปัญหาภายใน ผู้ถูกฟ้องคดีในฐานะผู้กำกับดูแลองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่มีความประสงค์จะให้การดำเนินการขององค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่สงบลง ให้มีการประนีประนอมยอมความและสามารถทำงานร่วมกันได้ จึงได้ใช้อำนาจตามมาตรา ๘๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดักเตือนผู้ฟ้องคดีทั้งสอง หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีได้รายงานผลการดำเนินการให้จังหวัดนครสวรรค์ทราบ ซึ่งจังหวัดนครสวรรค์ได้มีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีไม่เห็นด้วยกับความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดี และได้สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการตามมาตรา ๔๗ ทวิ และมาตรา ๔๗ تري ผู้ถูกฟ้องคดีจึงได้รวบรวมพยานหลักฐานและข้อเท็จจริงต่าง ๆ และได้มีคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่โดยมิได้มีการสอบสวนเพิ่มเติมแต่อย่างใด ซึ่งการวินิจฉัยว่าสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสิ้นสุดหรือไม่ เป็นอำนาจเฉพาะของผู้ถูกฟ้องคดีเท่านั้น ผู้ว่าราชการจังหวัดไม่มีอำนาจ นอกจากเป็นการให้ความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีเพื่อพิจารณาดำเนินการเท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจะเห็นด้วยหรือไม่ก็ได้ สำหรับสาเหตุที่ใช้ระยะเวลาในการวินิจฉัยนานถึง ๖ เดือน เนื่องจากหาทางแก้ไขปัญหาคความขัดแย้งในองค์การบริหารส่วน

ตำบลบ้านไร่ จนถึงขณะนี้ยังไม่มี การเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ แทนตำแหน่งที่ว่างของผู้พิองค์ทั้งสองแต่อย่างใด

ในระหว่างการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาล ผู้พิองค์ทั้งสองได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๔๕ แจ้งว่าองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ได้ประกาศเลือกตั้ง สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่แทนตำแหน่งที่ว่างของผู้พิองค์ทั้งสอง ในวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๖ ศาลพิเคราะห์แล้วเห็นว่า ได้มีการกำหนดให้มีการเลือกตั้ง สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่แทนตำแหน่งที่ว่างของผู้พิองค์ทั้งสองใน ขณะที่ศาลยังไม่ได้มีคำพิพากษาชี้ขาดในคดีนี้แต่อย่างใด ซึ่งหากภายหลังศาลได้มี คำพิพากษาว่าคำสั่งของผู้ถูกพิองค์เป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายก็จะเกิดความเสียหาย แก่ผู้พิองค์ทั้งสองที่ยากแก่การเยียวยาแก้ไขภายหลัง ทั้งหากมีการทะเลาะการบังคับตาม คำสั่งของผู้ถูกพิองค์ดังกล่าวก็ไม่นับเป็นอุปสรรคต่อการบริหารขององค์การบริหารส่วน ตำบลบ้านไร่และการบริหารงานของรัฐแต่อย่างใด ศาลจึงมีคำสั่งลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๔๖ ให้ทุเลาการบังคับคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๕ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ของผู้ถูกพิองค์ไว้เป็นการชั่วคราวโดยให้ถือว่าผู้พิองค์ทั้งสองไม่เคยถูก ผู้ถูกพิองค์มีคำสั่งให้พ้นจากตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ จนกว่าศาลจะมีคำพิพากษาหรือคำสั่งชี้ขาดคดีนี้

ศาลได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี รวมทั้งกฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เกี่ยวข้องเหล่านี้ด้วยแล้ว

๑. พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗
๒. พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๘
๓. พระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๒
๔. พระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๘
๕. พระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช ๒๔๗๘

๖. พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

๗. ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ เมื่อวันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๔๒ และวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้ถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดยาว จับกุมในข้อหาเล่นการพนันไพ่ฟองไทยและไพรมี่โดยไม่ได้รับอนุญาตตามลำดับ และศาลแขวงนครสวรรค์ได้มีคำพิพากษาทั้งสองคดีว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีความผิดตามพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช ๒๔๗๘ และมาตรา ๘๓ แห่งประมวลกฎหมายอาญา ผู้ฟ้องคดีทั้งสองรับสารภาพลงโทษปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท คดีถึงที่สุด ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๕ เมษายน ๒๕๔๓ ได้มีผู้ร้องเรียนพฤติกรรมในกรณีดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีทั้งสองต่อผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ จังหวัดนครสวรรค์จึงได้มีหนังสือ ปกปิด ที่ นว ๐๐๑๘/๑๑๙ ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มอบหมายให้ปลัดอาวุโสอำเภอลาดยาวเป็นผู้ดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงโดยได้รวบรวมข้อเท็จจริงจากรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี คำพิพากษาของศาลแขวงนครสวรรค์ทั้งสองคดี และสอบปากคำผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ หมู่ที่ ๔ หมู่ที่ ๕ และ หมู่ที่ ๑๕ ตำบลบ้านไร่รวม ๔ คน ซึ่งให้การสอดคล้องต้องกันว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีพฤติกรรมเล่นการพนันเป็นบางครั้ง เมื่อได้รวบรวมเอกสารหลักฐานครบถ้วนแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีได้เรียกผู้ฟ้องคดีทั้งสองมาพบในวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ และได้ว่ากล่าวตักเตือนว่าพฤติกรรมดังกล่าวเป็นเหตุให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลโดยส่วนรวมและไม่ให้ประพฤติปฏิบัติเช่นนี้อีก หากมีการประพฤติปฏิบัติอีก ยินดีที่จะปฏิบัติตามการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีทุกประการ โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสองได้ลงนามรับทราบในบันทึกว่ากล่าวตักเตือน ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ ไว้เป็นหลักฐาน หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีได้มีหนังสือ ปกปิด ที่ นว ๐๔๑๘/๑๑ ลงวันที่ ๙ มิถุนายน ๒๕๔๓ รายงานผลการดำเนินการดังกล่าวให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ทราบ แต่จังหวัด

นครสวรรค์มีความเห็นว่า การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีความผิดในการเล่นการพนัน เป็น พฤติกรรมที่เสื่อมเสียในทางศีลธรรม ซึ่งเป็นผลให้ขาดจากสมาชิกภาพในการเป็นสมาชิก สภาองค์การบริหารส่วนตำบล ตามมาตรา ๔๗ ตริ มาตรา ๔๗ ทวิ มาตรา ๕ ประกอบ มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ จึงได้มีหนังสือ ปกปิด ที่ นว ๐๐๑๘/๓๔๐ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีสั่งให้ ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ จนเมื่อวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ผู้ถูกฟ้องคดีได้มีคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ โดยอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๒ ประกอบมาตรา ๕ มาตรา ๔๗ ตริ และมาตรา ๔๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจาก สมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ โดยใช้เอกสารหลักฐานชุดเดิมที่ได้ตรวจสอบข้อเท็จจริงและว่ากล่าวตักเตือน ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมาประกอบการพิจารณาออกคำสั่งโดยไม่ได้มีการสอบสวนเพิ่มเติม และ จนถึงปัจจุบันยังไม่มี การเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่แทนตำแหน่ง ที่ว่างของผู้ฟ้องคดีทั้งสองแต่อย่างใด

ศาลพิจารณาแล้วเห็นว่า คดีนี้มีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่าคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจาก สมาชิกภาพการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ โดยมีประเด็นย่อยที่จะต้องวินิจฉัยดังนี้

ประเด็นย่อยที่หนึ่ง บันทึกว่ากล่าวตักเตือนของผู้ถูกฟ้องคดี ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นที่สุดหรือไม่ และผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจทบทวนและมีคำวินิจฉัย ใหม่ได้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๗ ตริ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสภา ตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภา ตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๒ ให้อำนาจนายอำเภอสอบสวน

และวินิจฉัยในกรณีสงสัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสิ้นสุดลง
เนื่องจากมีพฤติกรรมเสื่อมเสียทางศีลธรรมตามมาตรา ๔๗ ตี (๕) ประกอบมาตรา ๔๗
ทวิ (๒) และมาตรา ๕ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว และคำวินิจฉัยของนายอำเภอให้
เป็นที่สุด ซึ่งในคดีนี้เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ได้มีหนังสือ ปกปิด ที่ นว ๐๐๑๘/๑๑๙
ลงวันที่ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๔๓ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีตรวจสอบข้อเท็จจริงและดำเนินการตาม
อำนาจหน้าที่ ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองถูกร้องเรียนว่ามีพฤติกรรมในการลักลอบเล่น
การพนันจนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและศาลได้มีคำพิพากษาปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท
ผู้ถูกฟ้องคดีได้มอบหมายให้ปลัดอาวุโสดำเนินการตรวจสอบข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ โดยได้
รวบรวมรายงานประจำวันเกี่ยวกับคดีของสถานีตำรวจภูธรอำเภอลาดยาว คำพิพากษา
ของศาลแขวงนครสวรรค์ และจากการสอบปากคำผู้ใหญ่บ้านในตำบลบ้านไร่รวม ๔ คน
แล้วปรากฏว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเล่นการพนันจริง แต่มีความเห็นว่าการลักลอบเล่น
การพนันของผู้ฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าวเป็นเหตุให้เกิดทัศนคติที่ไม่ดีต่อสมาชิกสภา
องค์การบริหารส่วนตำบลโดยส่วนรวมเท่านั้น ยังไม่ถึงขั้นเป็นผู้มีพฤติกรรมในทางเสื่อมเสีย
ศีลธรรมซึ่งจะเป็นเหตุให้สมาชิกภาพของการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล
บ้านไร่ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลง การสอบสวนและวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าว
จึงเป็นการใช้อำนาจตามมาตรา ๔๗ ตี วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและ
องค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและ
องค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองที่เป็นที่สุด
ตามมาตรา ๔๗ ตี วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ไม่สามารถอุทธรณ์หรือโต้แย้ง
คำสั่งดังกล่าวได้อีก แต่เนื่องจากมาตรา ๔๗ ตี วรรคสอง ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีเพียง
แต่สอบสวนและวินิจฉัยว่าสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลสิ้นสุดลง
หรือไม่เท่านั้น หาได้มีอำนาจที่จะออกคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนด้วยไม่ อีกทั้งมาตรา ๔๐
แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวบัญญัติให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจกำกับดูแลการปฏิบัติหน้าที่
ขององค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามกฎหมายและระเบียบของทางราชการโดย
ให้ผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจเรียกสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล กรรมการบริหาร

พนักงานส่วนตำบล และลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลมาชี้แจงหรือสอบสวนตลอดจนเรียกรายงานและเอกสารใดๆ จากองค์การบริหารส่วนตำบลมาตรวจสอบได้เท่านั้น ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่มีอำนาจออกคำสั่งว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีทั้งสองที่เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลและไม่ได้เป็นข้าราชการและลูกจ้างในอำเภอโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวได้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีทั้งสองตามบันทึกลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ จึงเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แต่ก็ไม่ตัดสิทธิที่ผู้ถูกฟ้องคดีจะใช้อำนาจตามมาตรา ๔๔ ประกอบมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๔ เพิกถอนคำสั่งดังกล่าว หากเห็นว่าคำสั่งนั้นเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย ประกอบกับภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้รายงานผลการดำเนินการกับผู้ฟ้องคดีทั้งสองให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ทราบ จังหวัดนครสวรรค์ได้มีหนังสือ ปกปิด ที่ นว ๐๐๑๘/๓๔๐ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ แจ้งความเห็นว่าการตีความผิดในการเล่นการพนันของผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นพฤติกรรมที่เสื่อมเสียในทางศีลธรรมตามมาตรา ๔๗ ตริ มาตรา ๔๗ ทวิ มาตรา ๔ ประกอบมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และให้ผู้ถูกฟ้องคดีสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกภาพของการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ตามมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าวนี้ ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ในฐานะผู้บังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจทางบริหารในการกำกับดูแล ตรวจสอบ การดำเนินการของผู้ถูกฟ้องคดีให้ดำเนินการให้ถูกต้องตามกฎหมาย และควบคุมดูแลการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายตามมาตรา ๕๗ (๗) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการแผ่นดิน พ.ศ. ๒๕๓๔ รวมทั้งมีอำนาจในการเพิกถอนคำสั่งทางปกครองของผู้ถูกฟ้องคดีตามที่บัญญัติในมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๔ อีกด้วย ดังนั้น การที่ผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ได้มีหนังสือ ปกปิด ที่ นว ๐๐๑๘/๓๔๐ ลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ แจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีดำเนินการดังกล่าว จึงเป็นอำนาจหน้าที่โดยตรงของผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์มิได้เป็นการแทรกแซงการใช้ดุลพินิจของผู้ถูกฟ้องคดีแต่อย่างใด และเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีได้ทราบความเห็น

ของผู้ว่าราชการจังหวัดนครสวรรค์ดังกล่าวแล้ว จึงได้ทบทวนความเห็นโดยได้นำพยานหลักฐานชุดเดิมที่ได้ทำการรวบรวมและสอบปากคำผู้ใหญ่บ้านในท้องที่ในการว่ากล่าวตักเตือนผู้ฟ้องคดีทั้งสองมาพิจารณาใหม่ ซึ่งข้อเท็จจริงฟังเป็นที่ยุติว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองลักลอบเล่นการพนันจนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและศาลแขวงนครสวรรค์ลงโทษปรับ ผู้ถูกฟ้องคดีจึงไม่ต้องทำการสอบสวนเพิ่มเติมหรือสอบปากคำผู้ฟ้องคดีทั้งสองอีกต่อไป อีกทั้งเป็นการสอบสวนในมูลคดีเดียวกัน เพียงแต่วินิจฉัยว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าวเป็นผู้มีพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียศีลธรรมหรือไม่เท่านั้น ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีได้พิจารณาแล้วมีความเห็นแตกต่างกับความเห็นครั้งแรก โดยเห็นว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียทางศีลธรรม จึงได้มีคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกภาพของการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ ในกรณีดังกล่าวจึงเป็นกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีเห็นว่าคำวินิจฉัยตามบันทึกว่ากล่าวตักเตือน ลงวันที่ ๑๐ มิถุนายน ๒๕๔๓ เป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๙ และมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ เพิกถอนคำวินิจฉัยดังกล่าว และมีคำวินิจฉัยใหม่ตามคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีมีอำนาจตามกฎหมายที่สามารถกระทำได้

ประเด็นย่อยที่สอง คำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ เป็นการใช้อดุลพินิจโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๙ ตรี วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ได้ให้อำนาจผู้ถูกฟ้องคดีใช้อดุลพินิจในการวินิจฉัยว่า พฤติกรรมใดๆ เป็นพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียศีลธรรมซึ่งเป็นเหตุให้สมาชิกภาพของการดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองสิ้นสุดลงหรือไม่นั้น ปัญหาที่จะต้องพิจารณาในชั้นนี้จึงมีว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีใช้อดุลพินิจวินิจฉัยว่า การที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสองลักลอบเล่นการพนันไฟรั่มมีและไฟฟ่องไทยโดยไม่ได้รับอนุญาตจนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและศาลแขวงนครสวรรค์ได้มีคำพิพากษาลงโทษปรับคนละ ๑,๐๐๐ บาท เป็นพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียศีลธรรมและมี

คำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ เป็นการใช้ดุลพินิจโดยชอบหรือไม่ ซึ่งการที่จะพิจารณาว่าพฤติกรรมอย่างไรเป็นพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียทางศีลธรรมหรือไม่นั้น จะต้องพิจารณาโดยเคร่งครัดเนื่องจากการพิจารณาที่เป็นผลร้ายต่อผู้กระทำโดยจะต้องพิจารณาจากข้อเท็จจริงและพฤติกรรมในแต่ละกรณีไป ซึ่งมีหลักเกณฑ์ในการพิจารณา ๒ ประการ คือ พฤติกรรมดังกล่าวมีผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ของผู้กระทำหรือไม่ และหรือพฤติกรรมดังกล่าวชุมชนในสังคมนั้นยอมรับได้หรือไม่ ในกรณีนี้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งขององค์การบริหารส่วนตำบล ซึ่งมีอำนาจหน้าที่ในการพัฒนาตำบลในด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรม ตามที่บัญญัติในมาตรา ๖๖ ถึงมาตรา ๖๘ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๒ มิได้มีอำนาจหน้าที่ในการป้องกันและปราบปรามการเล่นการพนันโดยตรง พฤติกรรมในการลักลอบเล่นการพนันไฟโดยไม่ได้รับอนุญาตจนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและศาลแขวงนครสวรรค์ได้มีคำพิพากษาลงโทษปรับผู้ฟ้องคดีทั้งสองดังกล่าว จึงเป็นพฤติกรรมที่ไม่มีผลกระทบต่อการปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองแต่อย่างใด อีกทั้งข้อเท็จจริงปรากฏว่า พฤติกรรมการเล่นการพนันจนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมในครั้งนี้เป็นการเล่นการพนันไฟรมีและไฟผ่องไทย ซึ่งเป็นการพนันในบัญชี ข ท้ายพระราชบัญญัติการพนัน พุทธศักราช ๒๔๗๘ ซึ่งกฎหมายไม่ได้ห้ามเล่นการพนันโดยเด็ดขาด ประกอบกับแนวทางการสอบสวนรับฟังได้แต่เพียงว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสองมีพฤติกรรมเล่นการพนันเป็นบางครั้ง และถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและศาลพิพากษาลงโทษในครั้งนี้เป็นครั้งแรก โดยไม่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นเจ้ามือหรือเจ้าสำนักหรือมีพฤติกรรมหมกมุ่นหรือเล่นการพนันเป็นอาชีวะแต่อย่างใด ประกอบกับผู้ใหญ่บ้านซึ่งเป็นผู้นำท้องถิ่นเช่นเดียวกันกับสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลต้องพ้นจากตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านต่อเมื่อเคยต้องคำพิพากษาถึงที่สุดตามกฎหมายว่าด้วยการพนันในฐานความผิดเป็นเจ้ามือหรือเจ้าสำนักตามมาตรา ๑๔ (๑) ประกอบมาตรา ๑๒ (๑๑) แห่งพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พุทธศักราช ๒๔๕๗ เท่านั้น พฤติกรรม

ของผู้ฟ้องคดีทั้งสองจึงไม่รุนแรงถึงขนาดที่บุคคลในชุมชนนั้นจะยอมรับไม่ได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีได้นำพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีทั้งสองในการลักลอบเล่นการพนันโดยไม่ได้รับอนุญาตจนถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมและศาลแขวงนครสวรรค์ได้พิพากษาลงโทษปรับในครั้งนี้อมาพิจารณาและวินิจฉัยว่าพฤติกรรมของผู้ฟ้องคดีทั้งสองเป็นพฤติกรรมในทางเสื่อมเสียศีลธรรม และได้มีคำสั่งอำเภอลาดยาวที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสองพ้นจากสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลบ้านไร่ จึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยไม่ชอบ ซึ่งเป็นเหตุให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีดังกล่าวเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย และเมื่อฟังได้ว่าคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงไม่มีเหตุจำเป็นที่ศาลจะต้องพิจารณาวินิจฉัยประเด็นอื่นอีกต่อไป

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงพิพากษาเพิกถอนคำสั่งอำเภอลาดยาว ที่ ๔๔๕/๒๕๔๓ ลงวันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ โดยให้มีผลย้อนหลังนับตั้งแต่วันที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีมีคำสั่งเป็นต้นไป ส่วนคำขออื่นให้ยกเสีย และให้ผลของคำสั่งทุเลาการบังคับตามกฎหรือคำสั่งทางปกครองที่ได้สั่งเมื่อวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๔๖ สิ้นผลลงนับแต่วันที่คดีถึงที่สุดหรือจนกว่าศาลปกครองสูงสุดจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น

นายอนุวัฒน์ ธาราแสง
ตุลาการศาลปกครองกลาง

นายกมล สกลเดชา
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองกลาง

นายสมชัย วัฒนการุณ
ตุลาการศาลปกครองกลาง

ตุลาการเจ้าของสำนวน

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสมศักดิ์ สุภะรัฐภูเดช

สำเนา

○ คำสั่ง

(ด. ๒๑)

คำร้องที่ ๗๓๗ / ๒๕๔๖
คำสั่งที่ ๔๘๗ / ๒๕๔๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๔ เดือน สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ระหว่าง { นายอชชาติ หะมะ ที่ ๑
นายอุษมาน มะแซง ที่ ๒
นายยูโซะ กาเดร์ ที่ ๓

ผู้ฟ้องคดี

ผู้ว่าราชการจังหวัดปัตตานี (นายสมพร ไร่บางยาง) ที่ ๑
นายอำเภอสายบุรี (นายสมชาย ฤทธิเดช) ที่ ๒
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ (นายมะปาวซี เจอะอาแซ) ที่ ๓
จังหวัดปัตตานี ที่ ๔
อำเภอสายบุรี ที่ ๕
องค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ ที่ ๖
กรมการปกครอง ที่ ๗

ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองและเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำการโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครอง และเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง (คำร้องอุทธรณ์คำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา)

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดียื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่ง ในคดีหมายเลขดำที่ ๓๘๐/๒๕๔๖ หมายเลขแดงที่ ๓๑๕/๒๕๔๖ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองสงขลา)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นอดีตสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ อำเภอสาบบุรี จังหวัดปัตตานี ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำหรือละเว้นการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดี กล่าวคือ เมื่อเดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ถึงผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ได้รับเลือกตั้งจากราษฎรในตำบลปะเสยะวอ หมู่ที่ ๓ หมู่ที่ ๕ และหมู่ที่ ๖ ตามลำดับ ให้เป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ และในวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๔ สภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอได้มีมติเลือกตั้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ (ปัจจุบันคือ คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ) โดยผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เป็นประธานกรรมการบริหาร ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๓ เป็นกรรมการบริหาร และในวันเดียวกันนั้นเอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่ง ที่ ๑๕๘/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๔ กรกฎาคม ๒๕๔๔ แต่งตั้งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเป็นคณะกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ ตามมติของสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ แต่ต่อมา ในวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ที่ ๑๐๐๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามพ้นจากตำแหน่ง คณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสามในฐานกรรมการตรวจรับการจ้าง โครงการขุดลอกคลองระบายน้ำ หมู่ที่ ๔ ตำบลปะเสยะวอ และโครงการก่อสร้างถนน หมู่ที่ ๕ ตำบลปะเสยะวอ ได้ตรวจรับงานจ้างต่างๆ ที่ผู้รับจ้างส่งมอบงานไม่ครบตามสัญญาจ้าง เป็นการปฏิบัติที่มีชอบด้วยอำนาจหน้าที่ เป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายเป็นเงิน ๓๓๕,๔๖๕.๒๒ บาท และต่อมา ในวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่ง ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามพ้นจากสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ โดยอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีพฤติกรรมในทางทุจริตและเสื่อมเสียทางศีลธรรม นอกจากนั้น ในวันดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้สั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ทำการเลือกตั้งคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอขึ้นใหม่แทนผู้ฟ้องคดีทั้งสามด้วย ต่อมา ในวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีประกาศ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ ให้เลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ หมู่ที่ ๓ หมู่ที่ ๕ และหมู่ที่ ๖ เขตเลือกตั้งที่ ๑

อำเภอสาบบุรี โดยกำหนดวันเลือกตั้งในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ และกำหนดระยะเวลา
รับสมัครเลือกตั้ง ตั้งแต่วันที่ ๗ ถึงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๖

ผู้ฟ้องคดีทั้งสามทราบคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒
ทั้งสองฉบับ ซึ่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามพ้นจากตำแหน่งคณะผู้บริหารและพ้นจากสมาชิกภาพ
ดังกล่าวข้างต้นแล้ว จึงได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ จำนวน ๒ ฉบับ อุทธรณ์
คำสั่งต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่จนกระทั่งบัดนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑
และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ยังไม่ได้มีคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า การกระทำ
ของผู้ถูกฟ้องคดีเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องศาลเมื่อวันที่
๓ กันยายน ๒๕๔๖

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๐๐๙/๒๕๔๖ ลงวันที่
๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๖

๒. ให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ ลงวันที่
๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๔ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕
และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ร่วมกันชดเชยค่าสินไหมทดแทนในความเสียหายให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม
คนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับจากวันฟ้องไปจนกว่า
จะชำระเงินเสร็จสิ้น

๔. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ระวังการเลือกตั้งซ่อมสมาชิก
สภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ ตามประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ลงวันที่
๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ และให้ศาลเพิกถอนประกาศฉบับดังกล่าว

๕. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเจ็ดถือปฏิบัติต่อสิทธิตามกฎหมายว่า ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม
ยังเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ

๖. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งเจ็ดร่วมกันชดเชยค่าฤชาธรรมเนียมแทนผู้ฟ้องคดีด้วย
หลังจากยื่นคำฟ้องดังกล่าวแล้ว ต่อมา ในวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม
ได้ยื่นคำร้องว่า เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๖ ได้มีผู้นำท้องถิ่นร่วมกันทำหนังสือเรียกร้อง
ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ ระวังการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ
ในหมู่ที่ ๓ หมู่ที่ ๕ และหมู่ที่ ๖ ตามประกาศให้เลือกตั้ง ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ ดังนั้น

จึงขอให้...

จึงขอให้ศาลมีคำสั่งให้ได้สวนเพื่อมีคำสั่งให้ระงับการเลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ หมู่ที่ ๓ หมู่ที่ ๕ และหมู่ที่ ๖ ตามคำขอคุ้มครองชั่วคราวก่อนการพิพากษาที่กล่าวมาในคำฟ้อง ลงวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๖ ไว้ก่อนจนกว่าคดีจะถึงที่สุดด้วย

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า โดยที่มาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีกฎหมายกำหนดขั้นตอนหรือวิธีการสำหรับการแก้ไขข้อขัดแย้งหรือเสียหายในเรื่องใดไว้โดยเฉพาะ การฟ้องคดีปกครองในเรื่องนั้นจะกระทำได้อีกเมื่อมีการดำเนินการตามขั้นตอนและวิธีการดังกล่าว และได้มีการสั่งการตามกฎหมายนั้น หรือมิได้มีการสั่งการภายในเวลาอันสมควรหรือภายในเวลาที่กฎหมายนั้นกำหนด สำหรับคดีนี้ เหตุแห่งการฟ้องคดีสืบเนื่องมาจาก ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามพ้นจากตำแหน่งคณะผู้บริหารองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ อำเภอสาบยุว จังหวัดปัตตานี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีคำสั่งให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามพ้นจากสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นอุทธรณ์คำสั่งทั้งสองฉบับดังกล่าวซึ่งเป็นคำสั่งทางปกครองเมื่อวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๔๖ ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ออกคำสั่งตามมาตรา ๔๔ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แล้ว แต่ยังไม่ทราบผลการพิจารณาอุทธรณ์ จึงนำคดีมาฟ้องศาลในวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๖ กรณีจึงยังอยู่ในระหว่างพิจารณาอุทธรณ์และยังไม่พ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว สิทธิของผู้ฟ้องคดีที่จะนำคดีมาฟ้องต่อศาลจึงยังไม่เกิดตามนัยมาตรา ๔๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงไม่อาจรับคำฟ้องไว้พิจารณาได้ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามมีคำขอมาพร้อมคำฟ้องและมีคำร้องลงวันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๖ ขอให้ศาลกำหนดวิธีการชั่วคราวก่อนการพิพากษา นั้น เมื่อศาลมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอดังกล่าว จึงมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ให้จำหน่ายคดีออกจากสารบบความและคืนค่าธรรมเนียมศาลทั้งหมดให้แก่ผู้ฟ้องคดีทั้งสาม

ผู้ฟ้องคดีทั้งสามยื่นคำร้องอุทธรณ์คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นที่ไม่รับคำฟ้องไว้พิจารณา ความว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๗ ตี วรรคสอง ประกอบมาตรา ๔๗ ตี (๕) มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) และมาตรา ๙ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล

พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งตามมาตรา ๔๗ ตรี วรยศสอง กำหนดให้คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นที่สุด ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงเห็นว่าไม่จำเป็นต้องโต้แย้งหรืออุทธรณ์คัดค้านคำสั่งดังกล่าวเสียก่อน ตามที่มาตรา ๔๒ วรยศสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ กำหนดไว้ นอกจากนี้ ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ยื่นคำฟ้องต่อ ศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๓ กันยายน ๒๕๔๖ รองผู้ว่าราชการจังหวัดปัตตานี รักษาราชการแทน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ มท ๐๘๔๖.๓/๑๔๖๐๙ ลงวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๖ ว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามพ้นจากสมาชิกภาพ ของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ ชอบแล้วและถือเป็นที่สุดตามมาตรา ๔๗ ตรี วรยศสอง แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ หากผู้ฟ้องคดีทั้งสามไม่เห็นด้วย ต้องไปยื่นฟ้องต่อศาลปกครอง จังหวัดปัตตานีจึงไม่รับ พิจารณาอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีทั้งสามที่ได้อุทธรณ์คัดค้านคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ โดยผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้รับหนังสือดังกล่าวเมื่อวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๖ สำหรับเหตุที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ เนื่องจาก คำสั่งดังกล่าวระบุว่าให้อุทธรณ์ภายในสิบห้าวัน จึงเป็นผลให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้อุทธรณ์ คำสั่งดังกล่าวไป นอกจากนี้ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ เป็นคำสั่งต่างหาก จากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๐๐๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๖ ศาลปกครองชั้นต้นไม่ควรที่จะวินิจฉัยรวมกันไปว่า คำสั่งทั้งสองอยู่ในระหว่างการพิจารณา อุทธรณ์และยังไม่พ้นกำหนดเวลาตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการ ทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ สิทธิที่ผู้ฟ้องคดีจะนำคดีมาฟ้องต่อศาลจึงไม่เกิด ตามนัยมาตรา ๔๒ วรยศสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ซึ่งผู้ฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า สิทธิในการนำคดีมาฟ้องต่อศาลอันเกี่ยวเนื่องกับการออกคำสั่ง ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวนั้น ได้เกิดขึ้นสมบูรณ์ตามกฎหมายทุกประการแล้ว ชอบที่ศาลปกครองจะรับคดีในส่วนนี้ไว้พิจารณา การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฟ้อง ในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่มีคำสั่ง ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าไม่ถูกต้อง นอกจากนี้ คำสั่งดังกล่าวเป็นคำสั่งที่เกี่ยวข้องกับสถานะของการเป็นสมาชิกสภาองค์การบริหาร ส่วนตำบลปะเสยะวอของผู้ฟ้องคดีทั้งสาม จึงเป็นการฟ้องคดีปกครองที่เกี่ยวกับการคุ้มครอง สถานะของบุคคลตามมาตรา ๕๒ วรยศหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครอง และวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ที่กำหนดให้ยื่นฟ้องคดีเมื่อใดก็ได้ สำหรับประกาศ

ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ ที่ให้เลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ โดยกำหนดวันเลือกตั้งในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ นั้น ผู้ฟ้องคดีทั้งสามเห็นว่า ประกาศดังกล่าวเป็นประกาศที่แยกออกจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๐๐๗/๒๕๔๖ เมื่อประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ ไม่มีกฎหมายใดกำหนดให้ผู้ฟ้องทั้งสามมีหน้าที่อุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงมีสิทธิที่จะยื่นฟ้องคดีต่อศาลได้ทันทีโดยไม่ต้องอุทธรณ์คัดค้านประกาศดังกล่าวก่อน ขอบที่ศาลปกครองจะรับฟ้องในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไว้พิจารณา การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับฟ้องในส่วนดังกล่าวไว้พิจารณา จึงถือเป็นการออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ เป็นหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ จึงต้องร่วมกันรับผิดชอบในการออกคำสั่ง ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ อันเป็นการกระทำความผิดคนละ ๑๐๐,๐๐๐ บาท การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำฟ้องในส่วนนี้ไว้พิจารณา ผู้ฟ้องคดีทั้งสามไม่เห็นด้วย และเห็นว่าเป็นการออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งกลับคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น โดยมีคำสั่งให้รับคำฟ้องในส่วนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ไว้พิจารณา

ศาลปกครองสูงสุดพิเคราะห์แล้วเห็นว่า เหตุแห่งการฟ้องคดีที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามนำมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นนี้ สืบเนื่องมาจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๐๐๗/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๔ กรกฎาคม ๒๕๔๖ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ และ ประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ โดยขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายทางละเมิดเพราะคำสั่งทางปกครองดังกล่าว โดยที่ผู้ฟ้องคดีทั้งสามมิได้คัดค้านคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้นในส่วนที่เกี่ยวกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๑๐๐๗/๒๕๔๖ แต่ได้คัดค้านเฉพาะที่เกี่ยวกับคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีทั้งสามพ้นจากสมาชิกภาพของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ ตามมาตรา ๔๗ ตรี วรคสอง ประกอบมาตรา ๔๗ ตรี (๕) มาตรา ๔๗ ทวิ (๒) และมาตรา ๕ (๑๐) แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ ซึ่งตามมาตรา ๔๗ ตรี วรคสอง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว บัญญัติให้คำวินิจฉัยของ

/ผู้ถูกฟ้อง...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้เป็นที่สุด ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงไม่ต้องอุทธรณ์คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ดังกล่าวก่อนนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครอง ที่ศาลปกครองชั้นต้นไม่รับคำฟ้องในส่วนนี้ ศาลปกครองสูงสุดไม่เห็นพ้องด้วย สำหรับประกาศของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๖ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ ที่ให้เลือกตั้งสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลปะเสยะวอ ในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ และกำหนดระยะเวลารับสมัครเลือกตั้ง ตั้งแต่วันที่ ๗ ถึงวันที่ ๑๓ สิงหาคม ๒๕๔๖ ซึ่งอาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๒ และมาตรา ๙ แห่งพระราชบัญญัติการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาล พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกาศดังกล่าวเป็นบทบัญญัติที่มีผลบังคับเป็นการทั่วไป โดยไม่มุ่งหมายให้ใช้บังคับแก่บุคคลใดเป็นการเฉพาะ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงไม่ต้องอุทธรณ์ประกาศดังกล่าวตามมาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ ถึงแม้ประกาศฉบับดังกล่าวเป็นผลเนื่องมาจากคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีทั้งสามฟ้องขอให้เพิกถอนประกาศดังกล่าว ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาเพิกถอนประกาศดังกล่าวได้ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ แต่ในคดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ประกาศฉบับดังกล่าวกำหนดให้มีวันเลือกตั้ง ในวันที่ ๑๓ กันยายน ๒๕๔๖ ซึ่งบัดนี้ระยะเวลาได้ล่วงพ้นวันเลือกตั้งนั้นมาแล้ว ถือได้ว่าเหตุแห่งการฟ้องคดีในส่วนนี้ได้หมดสิ้นไปแล้ว จึงไม่อาจกำหนดค่าบังคับให้ตามคำขอของผู้ฟ้องคดีทั้งสามได้ตามมาตรา ๗๒ วรรคหนึ่ง (๑) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ส่วนคำขอให้รับผิดชดใช้ค่าเสียหายทางละเมิด อันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง เป็นการฟ้องตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดีทั้งสามจึงมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ซึ่งเป็นหน่วยงานของรัฐ ศาลปกครองชั้นต้นจึงมีอำนาจพิจารณาพิพากษาตามคำฟ้องส่วนนี้

จึงมีคำสั่งแก้คำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้รับคำฟ้องในส่วนขอคำขอให้เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ ๑๕๘/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๔๖ และคำขอให้ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๕ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๗ ร่วมกันรับผิดชดใช้ค่าเสียหายทางละเมิดอันเกิดจากคำสั่งทางปกครอง ตามที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ขึ้นมาต่อไป หากผู้ฟ้องคดี

/ได้ชำระ...

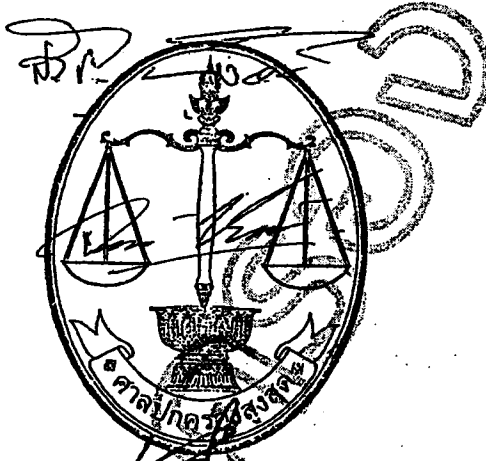
ได้ชำระค่าธรรมเนียมศาลให้ถูกต้องภายในเวลาที่ศาลปกครองชั้นต้นกำหนด นอกจาก
ที่แก้ไขให้เป็นไปตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

นายหัสวุฒิ วิฑิตวิริยกุล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายปรีชา พานิชวงศ์
รองประธานศาลปกครองสูงสุด

นายจรัญ หัตถกรรม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายคำริ วัฒนสิงห์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

พลเอก นิยม คันสนาคม
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

[Signature]

[Signature]

ศาลปกครองสูงสุด

